

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

27 martie 2019

mun.

Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Timofti Vladimir,

Judecători – Boico Victor, Toma Nadejda,

a examinat, fără citarea părților, în camera de consiliu, în baza materialelor cauzei, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Pucas Ina în numele inculpatului Ostap Cristian, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 noiembrie 2018, în cauza penală în privința lui

*Ostap Cristian XXXXX, născut la
XXXXX, originar și domiciliat în
XXXXX.*

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță: 03.07.2018 – 01.10.2018

instanța de apel: 20.10.2018 – 07.11.2018

instanța de recurs ordinar: 22.01.2019 – 27.03.2019

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct.1¹) Cod de procedură penală, legal executată.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani, din 01 octombrie 2018 inculpatul Ostap Cristian a fost recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 217¹ alin. (3), lit. b), f) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 2 (doi) ani, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de gestionare a substanțelor chimice și farmaceutice pe un termen de 3 (trei) ani.

În temeiul art. 90 Cod penal, a fost dispusă suspendarea executării pedepsei cu închisoare stabilite lui Ostap Cristian, pe un termen de probă de 2 (doi) ani, dacă condamnatul în termenul de probă nu va comite o nouă

infracțiune și prin purtare exemplară va confirma încrederea acordată, totodată, obligându-l pe Ostap Cristian să nu-și schimbe domiciliul fără consimțământul organului care exercită controlul asupra comportării celui condamnat.

Prin aceeași sentință a fost dispusă încasarea de la Ostap Cristian, în beneficiul statului, a sumei de 2430 (două mii patru sute treizeci) lei cu titlu de cheltuielile de judecată.

2. Prima instanță, *examinând cauza conform procedurii prevăzute de art. 364¹ Cod de procedură penală*, constatată că, Ostap Cristian, în urma înțelegerii prealabile și împreună cu alte persoane, din interes material, în scopul obținerii profitului bănesc, pe parcursul anului XXXXX, a intrat în posesia ilegală a drogurilor sub formă de marihuană în proporții mari, pe care le-a păstrat asupra sa în scop de înstrăinare, iar la data de XXXXX, aproximativ la orele XXXXX, aflându-se în apropierea casei de pe str. XXXXX, ilegal, i-a înstrăinat, contra sumei de 750 de lei, investigatorului sub acoperire Cimpoi Igor - un pachet fragment de folie polimerică de culoare bej, în care, potrivit raportului de expertiză nr. 34/12/1-R-6935 din 29.12.2017, se află masă vegetală uscată, mărunțită, de culoare verde, care reprezintă marihuană cu cantitatea de 2,627 gr., care se atribuie la categoria substanțelor stupefiante, adică droguri în proporții mari.

Astfel, prin acțiunile sale intenționate Ostap Cristian, a comis infracțiunea prevăzută de art. 217¹ alin. (3) lit. b), f) Cod penal, după indicii calificativi: păstrarea de droguri, săvârșită în scop de înstrăinare, precum și înstrăinarea ilegală a drogurilor, săvârșită de două sau mai multe persoane și în proporții mari.

3. Sentința, pronunțată integral la 01 octombrie 2018, a fost atacată cu apel de către apel procurorul în Procuratura mun. Chișinău, oficiul Rîșcani, Recean Roman, la XXXXX, prin care a solicitat casarea sentinței, cu adoptarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care:

Lui Ostap Cristian recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 217¹ alin. (3) lit. b), f) Cod penal să-i fie stabilită o pedeapsă sub formă de 4 ani închisoare, cu ispășirea în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții și a exercita o activitate legată de circulația drogurilor, etnobotanicelor, analogilor lor, precum și a medicamentelor ce au circuit restrâns pe un termen de 4 ani.

3.1. În motivarea apelului, procurorul a expus următoarele argumente:

- stabilirea unei pedepse penale sub formă de închisoare pe termen minim și cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal este nejustificată și nu corespunde gravității faptei imputate și circumstanțelor cazului, în coroborare cu personalitatea inculpatului, precum și comportamentul acestuia în cadrul urmăririi penale;

- instanța de judecată nu a dat apreciere corespunzătoare circumstanțelor cauzei prin prisma art. 75 Cod penal;

- circumstanțele comiterii infracțiunii și comportamentul inculpatului denotă că cel mai eficient mijloc de corectare a acestuia este aplicarea unei pedepse sub formă de închisoare în termenii solicitați de procuror, această concluzie derivând și din gravitatea faptei imputate și pericolul social al acesteia. Necesitatea aplicării unei pedepse mai aspre rezultă și din comportamentul inculpatului în cadrul urmăririi penale și cercetării judecătorești, care inițial n-a recunoscut vinovăția în comiterea faptei imputate, ceea ce a condiționat mobilizarea unor resurse suplimentare în vederea administrării probatoriului la faza urmăririi penale pentru a dovedi vinovăția acestuia;

- în instanța de judecată, inculpatul a recunoscut formal vinovăția conform învinuirii înaintate, a dat declarații nesincere, cu tentă de autoapărare, îndreptate spre denaturarea faptelor evidente, fără a divulga sursa reală de procurare a drogurilor, și în consecință fiind îndreptate spre atenuarea răspunderii pentru faptele comise. Declarațiile sunt îndreptate spre crearea unei false realități privitor la propriile fapte, fiind îndreptate spre ascunderea complicilor de la care a procurat drogurile, în consecință urmărind scopul atenuării pedepsei penale;

- comportamentul inculpatului denotă că el nu a conștientizat pericolul faptelor comise și nu înțelege care este scopul aplicării pedepsei penale;

- infracțiunea comisă atentează la sănătatea populației și urma să se țină cont de necesitatea contracarării și combaterii traficului de droguri, protejarea vieții și sănătății tinerilor consumatori de droguri, precum și prevenirea atragerii în rețeaua de consumatori a copiilor și tinerilor care încă nu sunt dependenți de droguri;

- a considerat eronată poziția primei instanțe privind aplicarea pedepsei minime cu aplicarea art. 90 Cod penal, ori careva circumstanțe ce

ar atenua răspunderea penală în condițiile art. 76 Cod penal (inclusiv așa numita căință activă), în opinia acestuia, n-au fost identificate.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 noiembrie 2018, apelul declarat de procuror a fost admis, sentința casată în latura stabilirii pedepsei, și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care:

Lui Ostap Cristian recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 217¹ alin. (3), lit. b), f) Cod penal, i-a fost stabilită pedeapsa cu închisoare pe un termen de 2 (doi) ani, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de gestionare a substanțelor chimice și farmaceutice pe un termen de 3 (trei) ani.

În rest, sentința a fost menținută.

Termenul de executare a pedepsei urmând a fi calculat din data reținerii inculpatului Ostap Cristian, cu includerea în termenul de pedeapsă perioada arestului preventiv din XXXXX ora 13:35, până la XXXXX.

4.1. Motivând soluția, instanța de apel a menționat că, prima instanță, cercetând în cumul probele administrate în ședința de judecată prin prisma admisibilității, pertinentei și concludenței, utilității și veridicității raportată la declarațiile date în ședința de judecată și probele administrate, a stabilit o corectă situație de fapt, acordând faptelor reținute în sarcina inculpatului Ostap Cristian încadrarea juridică corespunzătoare.

Instanța de apel verificând legalitatea individualizării pedepsei penale în privința inculpatului Ostap Cristian, prin prisma argumentelor apelantului, a stabilit că prima instanță nu a acordat deplină eficiență prevederilor art. art. 6, 7, 61, 75 Cod penal, respectiv, nu a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele care atenuază ori agravează răspunderea penală, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Din materialele cauzei penale, instanța de apel a reținut că inculpatul Ostap Cristian a recunoscut vina în comiterea infracțiunii incriminate și s-a căit sincer de cele comise, a solicitat examinarea cauzei penale în ordine simplificată, nu are antecedente penale, la evidența medicului psihiatru nu se află, iar potrivit certificatului eliberat de Dispensarul Republican de Narcologie, ultimul se află la evidență narcologică din XXXXX cu diagnoza „XXXXX”.

La fel instanța de apel a reținut că, circumstanțe agravante prevăzute de art. 77 Cod penal, nu au fost stabilite, iar cu titlu de circumstanțe atenuante în corespundere cu art. 76 Cod penal, prima instanță a reținut recunoașterea vinovăției și căința sinceră a inculpatului.

La acest capitol, instanța de apel a notat că prima instanță eronat a reținut cu titlu de circumstanță atenuantă „recunoașterea vinei”, deoarece această circumstanță a condiționat admiterea cererii inculpatului Ostap Cristian și dispunerea examinării cauzei penale în ordinea prevăzută de art. 364¹ Cod procedură penală. Astfel, reținerea aceleiași circumstanțe „recunoașterea vinei” în două situații juridice distincte și anume examinarea cauzei penale în ordine simplificată și în contextul circumstanțelor atenuante, ar însemna că aceleiași circumstanțe i se acordă o dublă valență juridică.

Prin urmare, instanța de apel a notat că circumstanța privind recunoașterea vinei a fost reținută în contextul examinării cauzei în procedură simplificată, iar în temeiul art. 76 Cod penal în privința inculpatului Ostap Cristian, cu titlu de circumstanță atenuantă urma a fi reținută doar circumstanța ce ține de „căința sinceră”.

Instanța de apel analizând și apreciind soluția primei instanțe referitor la aplicarea inculpatului Ostap Cristian a pedepsei sub formă de închisoare, a considera-o ca fiind legală, întemeiată și echitabilă, așa cum ansamblu circumstanțelor atenuante și a aspectelor pozitive ce caracterizează personalitatea inculpatului în speța dată prevalează, întrucât inculpatul Ostap Cristian a recunoscut vina și a solicitat examinarea cauzei în procedură simplificată, s-a căit sincer de cele comise, vârsta acestuia, iar careva circumstanțe agravante nu au fost stabilite.

Solicitarea acuzatorului de stat privind aplicarea inculpatului Ostap Cristian a unei pedepse sub formă de închisoare, a fost apreciată de instanța de apel ca fiind o pedeapsă prea aspră în situația în care acuzatorul de stat nu a făcut referire la careva circumstanțe care caracterizează negativ personalitatea inculpatului sau care ar agrava în mod considerabil răspunderea penală a acestuia, astfel aplicarea acesteia ar duce la o inechitate.

În acest sens, instanța de apel a respins și argumentele acuzatorului de stat referitor la faptul că inculpatul Ostap Cristian nu a recunoscut vina la etapa de urmărire penală, or, învinuitul/inculpatul, conform prevederilor Codului de procedură penală, are dreptul să recunoască sau nu vina, să

facă declarații sau să refuze de a le face, iar în rezultatul nerecunoașterii vinovăției sau a refuzului acestuia să dea declarații, nu pot surveni careva consecințe defavorabile inculpatului și acest fapt nu poate influența în careva mod aplicarea sancțiunii în privința sa.

Instanța de apel a evidențiat și faptul că după individualizarea pedepsei și stabilirea duratei și quantumului acesteia, în cazul stabilirii închisorii, continuă operațiunea de individualizare, dar sub aspectul de executare a pedepsei deja stabilite, prin numirea tipului de penitenciar și soluționării chestiunii dacă pedeapsa stabilită inculpatului trebuie să fie executată real ori nu, sub raportul personalității acestuia de a se corecta și reeduca, poate fi formulată concluzia că scopul pedepsei se poate atinge și prin aplicarea suspendării executării pedepsei în privința vinovatului pe un termen de probă stabilit de instanță. Raționamentul de aplicare a prevederilor art. 90 Cod penal, are la origine persoana și comportamentul acestuia până la săvârșirea infracțiunii, atitudinea și modul de manifestare a infractorului în fazele de urmărire penală și de judecare a cauzei față de infracțiune, cum vinovatul își apreciază fapta social periculoasă încă de la momentul descoperirii ei cum ar fi: conduita bună a infractorului, stăruința depusă pentru a înlătura rezultatul infracțiunii sau pentru a repara paguba pricinuită, comportarea sinceră în cursul procesului.

În acest sens, instanța de apel a reținut că inculpatul Ostap Cristian a comis o infracțiune gravă din categoria infracțiunilor contra sănătății publice și conviețuirii sociale, în special, infracțiunea comisă de inculpat atentează la relațiile sociale cu privire la sănătatea publică și conviețuirea socială, inclusiv, relațiile sociale cu privire la neadmiterea circulației ilegale de plante care conțin droguri. Infracțiunea a fost comisă de inculpatul Ostap Cristian în contextul a două agravante prevăzute la lit. b), f), alin. (3) art. 217¹ Cod penal „de două sau mai multe persoane”, „în proporții mari”, ceea ce implică de la sine pericolozitatea ridicată a modalității de comitere a infracțiunii.

Reieșind din cele stabilite, instanța de apel evaluând circumstanțele comiterii infracțiunii și comportamentul inculpatului a conchis că cel mai eficient mijloc de corectare a acestuia este aplicarea unei pedepse sub formă de închisoare, cu executarea reală a acesteia, reieșind din gravitatea infracțiunii comise, or, legea penală are drept scop prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de către inculpat, cât și de către alte persoane, întrucât aplicarea instituției suspendării condiționate a executării pedepsei pentru

această categorie de infracțiune nu va atinge scopul legii penale, servind ca un exemplu negativ pentru alte persoane din rândul persoanelor predispuse la comiterea faptelor similare.

Astfel, având în vedere personalitatea inculpatului Ostap Cristian, instanța de apel pentru a întreprinde măsuri ce ar corecta și reeduca inculpatul, precum și de a preveni săvârșirea de noi infracțiuni, atât din partea acestuia, cât și din partea altor persoane, a concluzionat că scopul pedepsei penale în cauza lui Ostap Cristian poate fi atins doar prin izolarea acestuia de societate, ceea ce va constitui o pedeapsă echitabilă, de natură să aducă atingere scopului pedepsei penale prevăzut de art. 61 Cod penal.

5. Decizia instanței de apel, , a fost atacată cu recurs ordinar de către avocatul Pucas Ina în numele inculpatului Ostap Cristian, prin care, indicând în calitate de temeieri de drept pentru recurs, prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, a solicitat casarea deciziei și menținerea sentinței.

5.1. În motivarea solicitării, avocatul a expus următoarele:

- instanța de apel nu a apreciat complet toate circumstanțele cauzei, concluziile instanței fiind contradictorii;

- fapta indicată în învinuire este un caz singular, întrucât ulterior, în privința lui Ostap Cristian a fost dispusă interceptarea convorbirilor telefonice, care nu a demonstrat că ultimul se ocupă de înstrăinarea drogurilor ca o ocupație permanentă și ca sursă de câștig fiind un caz unic și ocazional;

- opinia instanței de apel cu privire la faptul că recunoașterea vinovăției nu poate fi recunoscută ca o circumstanță atenuantă deoarece i se acordă o dublă valență juridică în cazul dat, contravine opiniei expuse în acest sens în Hotărârea explicativă a Plenului CSJ nr. 13 din 16.12.2013, modificată la 26.03.2018;

- instanța de apel neîntemeiat a ajuns la concluzia că corectarea și reeducarea inculpatului poate avea loc doar prin aplicarea unei pedepse cu închisoare, aplicând o pedeapsă prea severă, greșit individualizată și disproportională în raport cu gradul prejudiciabil al faptei;

- pedeapsa aplicată inculpatului contravine politicii penale a statelor europene ce derivă din Recomandarea Rec (2003) 22 a Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei către Statele membre cu privire la liberarea condiționată, prin care se constată că liberarea condiționată prezintă una din cele mai eficiente căi de prevenire a recidivei promovare a plasării,

reintegrării planificate, asistenței și supravegherii deținutului în comunitate;

- instanța de apel la examinarea cauzei a ignorat prevederile art. 385 alin. (4) și (5) Cod de procedură penală, care stabilesc chestiunile pe care trebuie să le soluționeze instanța de judecată la adoptarea sentinței;

- la XXXXX, învinuitul cu avocatul său au fost informați despre finisarea urmăririi penale, și după luarea de cunoștință cu materialele cauzei sa stabilit că la efectuarea unor acțiuni de urmărire penală au fost admise anumite erori de drept care afectează legalitatea ordonanței de punere sub învinuire a lui Ostap Cristian și duce la nulitatea acesteia;

- organul de urmărire penală a efectuat acțiuni de urmărire penală – măsuri speciale de investigații în privința unei persoane care a fost identificată, stabilindu-se existența bănuielii rezonabile, care de fapt deja avea statut de bănuț pe caz, nefiind emisă ordonanța de recunoaștere în calitate de bănuț, la materialele cauzei neregăsindu-se acțiuni de amânare a înștiințării bănuțului;

- apărătorul și inculpatul au depus cerere la faza urmăririi penale privind încetarea procesului penal însă nu au primit nici un răspuns;

- instanța de apel urma să se expună și asupra acestor erori chiar și în pofida faptului că inculpatul a recunoscut vina;

- în perioada aflării inculpatului în stare de arest a fost deținut în condiții inumane și degradante ce în opinia recurentului constituie tortură, astfel instanța de apel urma să se expună și supra acestui aspect prin prisma art. 3 CEDO.

6. Referință asupra recursului declarat, a fost depusă de către procurorul în secția reprezentarea învinuirii în Curtea Supremă de Justiție, Crijanovschi S., prin care a susținut dispunerea inadmisibilității recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în baza materialelor din dosar, Colegiul penal concluzionează asupra inadmisibilității acestuia din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în textul normei vizate.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului

declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Potrivit practicii judiciare constante erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial.

Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Colegiul reține că recurentul invocă ca temei pentru recurs pct. 6) alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, precum că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

În esență, recurentul critică decizia instanței de apel dintr-un singur considerent, și anume că, în viziunea sa, instanța de apel neargumentat a exclus din pedeapsa stabilită inculpatului Ostap Cristian, aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

Verificând legalitatea hotărârii atacate, Colegiul penal conchide că, instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414 alin. (1), (5), 417 alin. (8) Cod de procedură penală, și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat, aceasta cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată.

Astfel, potrivit prevederilor art. 414 alin. (1) Cod de procedură penală instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel.

Prevederile art. 414 alin. (5) Cod de procedură penală stabilesc că instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Potrivit prevederilor art. 417 alin. (8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel trebuie să conțină temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Colegiul penal atestă, că la soluționarea cauzei instanța de apel a ținut cont de prevederile art. art. 99-101, 414 Cod de procedură penală, a cercetat probele sub toate aspectele, verificându-le și apreciindu-le prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, astfel întemeiat a ajuns la concluzia privind casarea sentinței în latura stabilirii pedepsei inculpatului Ostap

Cristian, motivându-și soluția potrivit pct. 4.1. al prezentei decizii, concluzii pe care instanța de recurs le însușește și nu consideră necesar repetarea acestora.

Astfel, Colegiul penal consideră, că este întemeiată concluzia instanței de apel precum că prima instanță nu a acordat deplină eficiență prevederilor art. art. 6, 7, 61, 75 Cod penal, respectiv, nu a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele care atenuază ori agravează răspunderea penală, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului și analizând și apreciind soluția primei instanțe, a conchis corect că pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani aplicată inculpatului Ostap Cristian, va fi pe măsură să atingă scopul pedepsei penale, luându-se în considerație că ansamblu circumstanțelor atenuante și a aspectelor pozitive ce caracterizează personalitatea inculpatului în speța dată prevalează, întrucât inculpatul Ostap Cristian a recunoscut vina și a solicitat examinarea cauzei în procedură simplificată, s-a căit sincer de cele comise, vârsta acestuia, iar careva circumstanțe agravante nefiind stabilite.

Totodată, Colegiul penal conchide, că în speță nu a fost admisă o eroare gravă de fapt, deoarece pentru a constitui caz de casare, eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică. Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

Cu referire la argumentul recurentului precum că opinia instanței de apel cu privire la faptul că recunoașterea vinovăției nu poate fi recunoscută ca o circumstanță atenuantă deoarece i se acordă o dublă valență juridică în cazul dat, contravine opiniei expuse în acest sens în Hotărârea explicativă a Plenului CSJ nr. 13 din 16.12.2013, modificată la 26.03.2018, Colegiul penal apreciază că instanța de apel a expus o poziție diferită de cea oferită în Hotărârea explicativă a Plenului CSJ nr. 13 din 16.12.2013, ce ține de faptul recunoașterii vinovăției inculpatului, însă această poziție nu poate constitui temei de casare a deciziei atacate întrucât în esență concluzia instanța de apel este corectă și argumentată privind stabilirea pedepsei cu executare reală, deoarece în speță a fost constatat că potrivit certificatului eliberat de Dispensarul Republican de Narcologie, Ostap Cristian se află la evidență

narcologică din XXXXX cu diagnoza „XXXXX”, iar acest fapt caracterizează tendința inculpatului de a se afla în circuitul ilegal de substanțe stupefiante, în acest caz stabilindu-se că cel mai eficient și oportun mijloc de corectare a inculpatului este aplicarea unei pedepse sub formă de închisoare, cu executarea reală a acesteia, reieșind anume din gravitatea infracțiunii comise, or, ultimul a trecut de la etapa de consumare personală la cea de înstrăinare a substanțelor interzise în circulație.

Astfel izolarea temporară a inculpatului de societate și de posibilitatea de a intra în posesia substanțelor interzise de lege, va atinge scopul legii penale de prevenire a săvârșirii de noi infracțiuni atât de către inculpat, cât și de către alte persoane, întrucât aplicarea instituției suspendării condiționate a executării pedepsei pentru această categorie de infracțiune nu va atinge scopul legii penale, servind ca un exemplu negativ pentru alte persoane din rândul persoanelor predispuse la comiterea infracțiunilor din aceeași categorie.

Din considerentele menționate, Colegiul penal conchide că sunt neîntemeiate argumentele recursului potrivit căror hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția.

Referitor la eroarea de drept prevăzută de art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, invocată în recursul declarat, potrivit căreia hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel dacă s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale, Colegiul constată că o astfel de eroare nu și-a găsit confirmarea la examinarea recursului declarat în acest sens, lipsind temeuri de implicare a instanței de recurs în sensul casării hotărârii contestate.

Colegiul reține că, potrivit art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului și, respectiv, are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnatului, cât și a altor persoane.

Potrivit prevederilor art. 75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovată de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a prezentului cod în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului cod.

La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. O pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei.

Analizând decizia instanței de apel, în raport cu argumentele recursului, Colegiul penal lărgit atestă, că sancțiunea art. 217¹ alin. (3) lit. b), f) Cod penal, prevede pedeapsă cu închisoare de la 3 la 7 ani cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de la 3 la 5 ani, iar persoana juridică se pedepsește cu amendă în mărime de la 7000 la 9000 unități convenționale cu privarea de dreptul de a exercita o anumită activitate sau cu lichidarea persoanei juridice.

Instanța de apel în decizia emisă, în pofida faptului că partea acuzării în apelul declarat a solicitat stabilirea pedepsei de 4 ani închisoare, a stabilit inculpatului Ostap Cristian, ținând cont de prevederile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, pedeapsa cu închisoare pe un termen de 2 (doi) ani, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de gestionare a substanțelor chimice și farmaceutice pe un termen de 3 (trei) ani.

Așadar, instanța de recurs constată că, pedeapsa individualizată de către instanța de apel, corespunde principiului proporționalității și scopului prevăzut în art. 61 alin. (2) Cod penal, este în limitele dispoziției pedepsei prevăzute în norma art. 217¹ alin. (3) lit. b), f) Cod penal cu aplicarea prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, și va fi pe măsură să ducă la restabilirea echității sociale, corectarea inculpatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea acestuia, cât și a altor persoane predispuse de a comite infracțiuni din această categorie.

Astfel, reieșind din cele expuse supra, Colegiul lărgit a ajuns la concluzia că, temeiurile invocate de recurent prin prisma erorilor de drept prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală nu și-au găsit confirmare la examinarea recursului declarat de către avocatul Pucas Ina în numele inculpatului Ostap Cristian, deoarece la judecarea

cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art. 413-418 Cod de procedură penală, adoptând o hotărâre legală și întemeiată.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Pucas Ina în numele inculpatului Ostap Cristian, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din XXXXX, în cauza penală în privința lui *Ostap Cristian XXXXX*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la XXXXX.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Boico Victor

Toma Nadejda